

Stanislaskiai • Gimę mylėti

2

NORA ROBERTS

Dėkingi už klaidą

Knygute.lt

Nora Roberts

DĒKINGI UŽ KLAIDĀ

Antroji serijos
"Stanislaskiai - Gimē mylēti"
knyga

Versta iš Nora Roberts, Luring a Lady, Silhouette,
2008

© Nora Roberts, 1991

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gražina Nemunienė, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2014

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-798-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

*Sūnėnui Keniui, mano antram mylimiausiam
dailidei*

1

Kantrybės jai trūko visada. Vargiai galėdavo išverti gaišatį ir visokias išgalvotas dingstis. Nepakentė jų, o dabar buvo priversta laukti ir kantrybė lašas po lašo seko, pamažu virsdama ledu. Apimta ledinio įsiūčio Sidnė Heivard būdavo daug pavojingesnė nei tada, kai kunku-liudavo iš pykčio. Vienintelis šaltas žvilgsnis arba ledinė frazė priversdavo drebėti tą, ku-riam buvo skirta. Sidnė tai puikiai žinojo.

Dabar ji vaikščiojo pirmyn ir atgal po savo naująjį biurą dešimtame namo aukšte pačioje Manhatano širdyje. Pėdino avižų spalvos kili-mu iš vieno galo į kitą. Biure viskas buvo su-dėta tvarkingai – popieriai, segtuvai, užrašų ir adresų knygelės. Netgi žalvario ir juodmedžio raštinės reikmenų rinkinys tobulai derėjo su raudonmedžio rašomuoju stalu. Pieštukai ir rašikliai tvarkingai styrojo pieštukinėje, o už-rašų lapeliai gulėjo rūpestingai padėti šalia telefono.

Jos apranga puikiai tiko prie skrupulingai elegantiško biuro. Šiugždantis smėlio spalvos kostiumas nepriekaištingai išryškino figūrą ir neslėpė dailių kojų. Prie jo derėjo vienos eilės

perlų vėrinys, auskarai ir nedidukas auksinis laikrodis. Visi papuošalai atrodė itin elegantiški ir išskirtiniai. Tokia ir turi būti Heivardų šeimos narė.

Tamsūs kaštoniniai plaukai pakelti nuo kaklo ir susegti auksine sege. Blyškios strazdanos, būdingos rudaplaukiams, beveik nematomos po plonu pudros sluoksniu. Sidnė slėpė jas manydama, kad dėl tų strazdanų atrodo per daug jauna ir pažeidžiama. Dabar jai dvidešimt aštuoneri ir veide atsispindi, jog yra kilmingos giminės. Skruostikauliai aukšti, ryškūs, smakras tvirtas, kiek atsikišęs, nosis maža ir tiesi. Veidas aristokratiškai blyškus it porcelianas, lūpos švelnios, per daug dažnai išduodančios nepasitenkinimą, o melsvos akys didelės, apgaulingai atviros, padūmavusios.

Sidnė vėl žvilgtelėjo į laikrodį, atsiduso ir nuėjo prie stalo. Dar jai nespėjus pakelti rągelio, suskambėjo vidaus telefonas.

- Klausau.

- Panele Heivard. Atėjo vyras ir primygtinai reikalauja, kad leisčiau pasimatyti su žmogumi, atsakingu už Soho projektą, o jūsų ketvirtos valandos susitikimas...

- Dabar jau penkiolika po keturių, - nutraukė

Ją Sidnė tyliu, ramiu ir ryžtingu balsu. - Įleiskite jį.

- Gerai, panele, bet jis ne ponas Hovingtonas.

Vadinasi, Hovingtonas atsiuntė pavaldinį. Iš apmaudo Sidnė dar aukščiau kilstelėjo smakrą.

- Įleiskite jį, - pakartojo ji ir vienu rausvo, matiniu laku nulakuoto nago spustelėjimu išjungė vidinį ryšį. Vadinasi, jie galvoja, kad ją nuramins kažkoks žemesnio rango tarnautojas. Sidnė giliai įkvėpė ir pasiruošė sunaikinti pasiuntinį.

Tik ilgametė patirtis padėjo jai neišsižioti iš nustebimo, kai tas vyras įėjo į biurą. Tiksliau pasakius - ne įėjo, pasitaisė ji. Įžengė. Išdidžiai lyg piratas su juodu raiščiu ant akies įžengė į siūbuojantį laivo denį.

Sidnė vylėsi, kad bus ganėtinai įžvalgi ir spės pirma paleisti įspėjamąjį šūvį.

Šokas, kurį patyrė, nebuvo susijęs su jo laukiniu grožiu, nors kaip tik šis būdvardis labai tiko jam apibūdinti. Tankūs garbanoti plaukai, surišti odiniu dirželiu į arklio uodegą, krito ant sprando ir visiškai nemenkino iš jo trykšte trykštančio vyriškumo. Veidas prakaulus, lie-

sas, oda senos auksinės monetos spalvos. Primerktos akys beveik tokios pat juodos kaip plaukai. Dienos ar dviejų barzdos šeriai aplink putlias lūpas teikė jo išvaizdai šiurkštumo ir grėsmingumo.

Nors buvo tik apie metro aštuoniasdešimt ūgio ir lieknas, dailiai apstatytas jos biuras jam įėjus kažkodėl labai priminė lėlių namelį.

Užvis blogiausia, kad jis vilkėjo darbiniais drabužiais. Dulketasis džinsais ir prakaitu permirkusiais marškinėliais, o avėjo nudėvėtais batais, nuo kurių ant šviesaus kilimo liko purvo pėdsakai. Jie nepasivargino net tarnautojo atsiųsti, pagalvojo Sidnė stipriai sučiaupusi lūpas. Atgrūdo paprastą darbininką, kuris net nesuvokia, jog prieš pokalbį reikia apsišvarinti.

- Jūs Heivard?

Išgirdusi įžūlų balsą su silpnu slavišku akcentu Sidnė iškart įsivaizdavo, kaip jis didelis žingsniais eina link lauko, už diržo užsikišęs botagą.

Miglota to vaizdinio romantika privertė ją kalbėti aštriau.

- Taip, o jūs pavėlavote.

Vyras prisimerkė, kurį laiką juodu stebėjo vienas kitą.

- Tikrai?

- Taip. Ko gero, jums praverstų nešioti laikrodį. Jūs gal ir nebranginate savo laiko, tačiau mano laikas labai brangus, pone...

- Aš Stanislaskis. - Jis užsikišo pirštus už džinsų diržo kilpų ir perkėlė svorį ant vienos kojos. - Tikėjauši pamatyti čia vyriškį.

Ji kilstelėjo antakį.

- Akivaizdu, kad suklydote.

Jis iš lėto nužvelgė ją susidomėjęs, bet drauge ir susierzinęs. Moteris buvo graži lyg tortas su glajumi, tačiau jis čia atėjo tiesiai iš darbo visas prakaituotas ne tam, jog gaištų laiką su kažkokia panele.

- Akivaizdu. Maniau, kad Heivardas yra plikas senis žilais ūsais.

- Kalbate apie mano senelį.

- A, tai jūsų senelį ir norėčiau pamatyti.

- Tai neįmanoma, pone Stanislaski, jau beveik du mėnesiai, kaip jis miręs.

Aroganciją jo akyse iškart pakeitė užuojauta.

- Užjaučiu. Skausminga prarasti šeimos narius.

Sidnė nebūtų galėjusi pasakyti, kodėl šie keli nepažįstamojo žodžiai palietė širdį labiau nei visos kitos užuojautos.

- Taip, tikrai. Prašom sėstis ir pakalbėkime apie reikalus.

Šalta, nepalenkiamą ir tolima lyg mėnulis. Na ir gerai, nusprendė jis. Nereikės pernelyg suartėti, bent jau tol, kol gaus tai, ko nori.

- Aš rašiau laiškus jūsų seneliui, - pradėjo jis, įsitaisęs ant vienos iš karalienės Anos stiliaus kėdžių priešais jos rašomąjį stalą. - Gal paskutiniai pasimetė per sumaištį jam mirus.

Keistai jis čia pradėjo, toptelėjo Sidnei, bet vykusiai. Jos gyvenimas per kelis pastaruosius mėnesius iš tiesų apvirto aukštyn kojomis.

- Laiškus reikia adresuoti man. - Ji sėdėjo pasidėjusi rankas ant stalo.- Kaip žinote, Heivardų bendrovė svarsto kelių įmonių pasiūlymus...

- Apie ką?

Sidnė pasistengė užgniaužti susierzinimą, kad ją nutraukė.

- Atsiprašau?

- Ką jūs galvojate apie tas įmones?

Jei būtų viena, dabar ji atsidustų ir užsimerkėtų. Tačiau tik pabarbeno pirštais į stalą.

- Kokios jūsų pareigos, pone Stanislaski?

- Pareigos?

- Taip, taip. Ką jūs dirbate?

Nekantrus Sidnės balsas privertė jį nusišypsoti. Jo dantys buvo labai balti, nelabai lygūs.

- Norite sužinoti, ką dirbu? Dirbu su medžiu.

- Esate dailidė?

- Kartais būnu.

- Kartais, - pakartojo Sidnė ir atsilošė. Jai už nugaros pro langą buvo matyti į ryškiai mėlyną dangų šaunantys pastatai. - Gal galėtumėte paaiškinti, kodėl Hovingtonų statybos įmonė sau atstovauti atsiuntė žmogų, kuris kartais būna dailidė?

Kambarys kvėpėjo citrinomis ir rozmariniais. Tas kvapas priminė, jog jis suplukęs ir ištroškęs, dėl to nekantravo ne mažiau už Sidnę.

- Galėčiau... jeigu jie būtų mane atsiuntę.

Jai prireikė trupučio laiko suvokti, kad jis ne tyčia elgiasi taip nesupratingai.

- Tai jūs ne iš Hovingtonų statybos įmonės?

- Ne. Aš esu Michailas Stanislaskis ir gyvenu viename iš jūsų namų. - Jis užsikėlė batuotą koją ant dulkėtais džinsais aptempto kelio. - Jeigu ketinate samdyti Hovingtonų įmonę, geriau apsigalvokite. Esu dirbęs pas juos ir žinau, kad jie darbus atlieka nekokybiškai, naudodami pigiausias medžiagas.

- Atsiprašau. - Sidnė stipriai spustelėjo vidi-

nio ryšio mygtuką. – Džanina, ar ponas Stanis-
laskis prisistatė esąs iš Hovingtonų statybos
įmonės?

– Ne, panele. Tik sakė, kad nori susitikti su
jumis. Hovingtonas skambino prieš dešimt mi-
nučių, norėjo susitarti dėl kito laiko. Jeigu
jūs...

– Nesvarbu. – Sidnė vėl atsilošė ir ėmė ati-
džiai apžiūrinėti vyrą, kuris jai šypsojosi. – Ma-
tyt, pasidariau klaidingas prielaidas.

– Jeigu norite pasakyti, kad suklydote, tai
taip ir yra. Atėjau pasikalbėti apie daugiabutį
Soho rajone.

Ją apėmė didžiulis noras delnais persibraukti
per plaukus.

– Atėjote pasiskųsti kaip namo gyventojas?

– Atėjau su daugelio gyventojų skundais, –
patikslino Michailas.

– Turėtumėte žinoti, kad tokiu atveju laiko-
masi tam tikros tvarkos.

Jis kilstelėjo juodą antakį.

– Jūs to pastato savininkė, tiesa?

– Taip, bet...

– Tada tai jūsų pareiga.

Sidnė sustingo.

- Aš puikiai žinau savo pareigas, pone Stanislaski. O dabar...

Jai atsistojus, Michailas taip pat atsistojo, bet nepasitraukė nė per žingsnį.

- Jūsų senelis kai ką pažadėjo. Jeigu gerbiate jo atminimą, privalote laikytis pažadų.

- Aš privalau tik vieną dalyką, - lediniu balsu pasakė ji, - tai vadovauti įmonei. - Dabar ji desperatiškai to mokėsi. - Galite perduoti kitiems gyventojams, kad Heivardų bendrovė ketina netrukus pasisamdyti statybų rangovą; mes puikiai suvokiame, jog daugelį iš mūsų namų reikia remontuoti ir renovuoti. Ateis ir butų Soho rajone eilė.

Nors ji aiškiai parodė, kad pokalbis baigtas, nepasikeitė nei Michailo balso tonas, nei stovėseną plačiai išskėstomis kojomis, tvirtai įsiremus į žemę.

- Mes pavargome laukti savo eilės. Norime gauti tai, kas buvo pažadėta, ir kuo greičiau.

- Jeigu atsiųsite man reikalavimų sąrašą...

- Mes jį turime.

Sidnė kietai sukando dantis.

- Tada šįvakar juos peržiūrėsiu.

- Reikalavimai - ne žmonės. Jūs kas mėnesį renkate nuomos mokestį, tačiau visai negalvo-

jate apie žmones. – Jis įsiramė rankomis į rašomąjį stalą ir pasilenkė į priekį. Sidnė pajuto pjuvenų ir prakaito dvelktelejimą, kuris buvo keistai patrauklus. – Ar esate mačiusi pastatą ir žmones, kurie jame gyvena?

– Turiu ataskaitas.

– Ataskaitas. – Michailas nusikeikė – ne angliškai, bet Sidnė buvo tikra, kad tai keiksmazodis. – Jūs turite buhalterių ir advokatų, sėdite gražiame biure ir vartote popierius, – jis paniekinamai mostelėjo ranka, – tačiau pati nieko neišmanote, nes ne jums tenka šalti, kai neveikia šildymo sistema, ar kopti laiptais, kai sugenda liftas. Jums netenka nervintis, kai nebūna karšto vandens, arba dėl elektros laidų, kurie tokie seni, jog gali kilti gaisras.

Niekas niekada nebuvo taip su ja kalbėjęs. Niekas. Nuo emocijų antplūdžio širdis plakė taip greitai, kad Sidnė pamiršo, jog priešais stovi labai pavojingas vyras.

– Jūs klystate. Man labai rūpi visi šie dalykai. Pasirūpinsiu, jog viskas būtų kuo greičiau sutvarkyta.

Jo akys susiaurėjo ir žybtelėjo lyg pakelto kardo ašmenys.

– Tokius pažadus girdėjome ir anksčiau....